

Már akkor felismertem, hogy ő jön, amikor becsapta maga mögött a lépcsőház ajtaját. A legtöbb embernél a kinyitás-belépés-becsukás-lépcsőzés műveletek elkülönültek, ő viszont – anyám szerint – úgy jött, mint egy tank, nyilván mert az apja orosz katonatiszt, bár attól még viselkedhetne úgy, mint egy normális kislány. Marhaság. Semmi tankos nem volt benne. Olyan könnyedén mozgott, mint egy pille. Azért sietett, mert sietni akart. Ha vigaszra szorultam vagy jutalmaztam magam, arra gondoltam, azért siet így, mert alig tudja kivárni, hogy lássa a legjobb barátját. Engem. A másodikon laktunk, mégis, szinte már a kapucsapódás pillanatában kopogott az ajtónkon. Hármat. Mint ahogy a lépcsőket is hármasával szedte le- és fölfelé egyaránt. Észrevetted, hogy mindenből hármat csinálsz?, kérdeztem egyszer. Még szép, a hármas a kedvenc számom. Te meg észrevetted, hogy fagyiból is mindig három gombócot kérek? Ja, és férjem is annyi lesz, felelte. Amikor ezt mondta, szőke fonatát előre húzta a szája elé, és bajszot tartott magának, hogy értsem, nem ilyen kis szarosokra gondol, mint amilyen én vagyok.

Amikor kisebbek voltunk, s olyan korán jött, hogy még pizsamában talált, végignézte, ahogy felöltözöm. Egy idő után kínossá vált, próbáltam eltakarni magam, bár még nem szőrösödtem, és épp emiatt aggódtam. Rám szólt: kiét nézzem, a nevelőapámét? Mindent megengedett magának. Onnantól a nyári szünetben is mindig korán keltem, hogy elkészüljek, mire érkezik. Nehéz volt megelőzni. És ragaszkodott hozzá, hogy feljöjjön, nem volt elég csak úgy felcsöngetni vagy füttyenteni az erkélyek alatt, mint a fiúk, ha focizni hívtak.

ha utolérsz

Úgy zúgott lefelé a lépcsőkön, mint a megáradt patak. Alig tartottam a tempót. Akkor volt a legszebb, amikor a lépcsősor aljáról visszanézett, és a tekintetével azt üzenté, ha utolérsz, hozzám érhetsz. Egyszer le akartam előzni.

Gondoltam, a fordulóban elé penderülök, ő meg lendületből nekem fut. Ha sikerül, összeér az egész testünk, sőt, ha szerencsém van, még az arcunk is. Elszámoltam a lépéseket, s ahogy elé fordultam, a bordáimmal belevágódtam a korlát végébe. Nem kaptam levegőt. Életemben nem fájt ennyire semmi.

Legtöbbször a silókhoz mentünk, ahol folyton az artistamutatványosaival provokált. Úgy mászott föl a betonba metszett lukakon, mint a macska. Néha vágytam rá, bárcsak leesne. Pofátlanul ügyes volt, és igazságtalannak tartottam, hogy ezzel kérkedik, meg egyébként is jó lett volna, ha valamiben gyengébb vagy ügyetlenebb, mint én.

Egyszer, bújócskázáskor lefeküdt az alagút közepén, azt gondolta, ilyen egyszerű helyen nem találom meg, de éreztem, hogy ott van. Fölé álltam, és azt mondtam, kérdezni akarok valamit. Ez volt az egyetlen férfias gesztusom egész idő alatt. Nem csókolhatsz meg, sajnálom, felelte, és kibucskázott a lábaim közül. Dehogy akartam, ilyet nem mertem volna. Csak arra voltam kíváncsi, miért barátkozik velem. Miért *pont* velem?

Ja, egyébként tudod, hogy kell? Mit hogy kell? Csókolózni? Dehogy, te hülye, azt már rég unom: ezt a bukfencet.

Egész éjjel gondolkodtam, kivel gyakorolhatott unásig. Őni tudtam volna, úgy belelovaltam magam a féltékenységbe. Próbáltam felidézni, miként csinálják a filmekben. Az öklömet a szám elé tartottam, és többször nekiveselkedtem. Rágondoltam, mintha az ő arca lenne ott, de nem ment, a csontos kézfejem volt, és hát nekem úgyszem engedné.

Ő egy kicsit hamarabb lett tizenhárom, mint én. Fel akartam köszönteni. Szokatlanul korán keltem, hogy odaérjek hozzájuk, még mielőtt ő indulna hozzám. Levelet írtam, hogy egész életemben mindent megteszek neki. Ez elég jó szülinapi ajándéknak tűnt.

menj szépen haza

Elkéstem. A lépcsőházuk előtt találkoztam velük, de alig ismertem meg: a haját rövidre vágták, mint egy fiúnak, és az anyja épp sietve tuszkolta be a poggyászait és őt egy taxiba. Zúgott a fejem – említett-e ilyen tervet? Két napja találkoztunk utoljára, de sem fodrászról, sem utazásról nem beszélt. Mi történhetett közben? Ő is úgy nézett rám, mint egy idegenre, pedig rajtam semmi nem változott. Most nincs időnk beszélgetni, mindjárt indul a repülőgép. Pár hét múlva találkoztok, most menj szépen haza, mondta az anyja. Ő meg nem szólt egy szót sem, rám sem nézett. A levél akkor jutott eszembe, amikor az autó eltűnt a saroknál.

Három hetet töltött az oroszoknál. Így nevezte őket, pedig félig ő is az volt. Mire hazajött, a nevelőapja már nem élt velük.

Azon a nyáron nagyot nőtt, legtöbbet a távolléte alatt. Le is előzött. Még kétszer mentünk a silókhoz, de már semmi nem volt olyan, mint előtte. Leginkább a tekintete változott. De úgy is nagyon szép volt. Nagyon.

kép | Martin Roemers: A hidegháború emlékei című képsorozatból, lensculture.com